

ansvarlige Redaktører, og hvad der her er gjort i Retning af — ja, jeg vil ikke bruge et Udtryk, der er for stærkt — lad mig sige: i Retning af urigtig Agitation, egner sig i allerhøjeste Grad til at svække Disciplinen i Hæren og til at fremkalde disse sørgelige Forhold, som tre Mænd nu lide under i Fængslet paa Vridsløselille.

Martin Madsen: Jeg har ikke selv set Fortrykket, men det er blevet mig meddelt, at det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) i Gaar udfalte, at Finansudvalget for flere Dage siden havde anmodet om at faa denne Sags Aktstykker udleverede. Jeg vilde gerne vide, hvad Finansudvalget vil med disse Aktstykker, thi jeg skønner ikke, at en Straffesag ved et af Regimenterne har noget med Finanssagerne at gøre. Finansudvalget er dog ikke noget Velfærdsudvalg. Det er Tinget som Helhed, der skal have disse Aktstykker, og ikke Finansudvalget. Jeg kalder det for et Overgreb fra dets Side, og det vil jeg protestere imod. Maa jeg gøre opmærksom paa, at naar det ærede Medlem for Helsingørs (Chr. Rasmussens) Blad har nævnt, at jeg har været hans foresatte, saa er det en Fornøjelse, jeg aldrig har haft. Vi have haft en fælles foresat, og han har udtalt sig rosende om det ærede Medlems Tjeneste som Korporal, men jeg synes næsten, at det ærede Medlem skammede sig en lille Smule over at have gjort den Tjeneste, medens jeg havde omtalt den ærefuldt. Dernæst beklagede det ærede Medlem sig over min Hidsighed. Det begriber jeg ikke, det synes jeg ikke, der er Grund til. Om det ærede Medlems Tale forekommer ham som holdt for Timebetaling og min som holdt for Akkordbetaling, maa jo være det samme. Enhver taler i den Form, han finder rigtig. Jeg har slet ikke ment at ville gaa det ærede Medlem for nær, og den Opfattelse kan han heller ikke have faaet. Jeg maa bestandig hævde, at de Udtalelser, der ere faldne om Husarregimentets Chef, ikke burde være fremkomne, uden at det ærede Medlem kunde præstere Beviser for deres Rigtighed. Det er og bliver forkert at fremføre saadanne Ting og faa dem plantede i Rigsdagstidende, naar det senere muligvis ved en Undersøgelse viser sig ganske urigtigt. Fornærmelserne gaa ikke saa let af, som de komme og sætte deres Spor. Jeg vil hævde, at den Omstændighed, at den vedkommende Officer for 14 Aar siden som Løjtnant har faaet en Dom, der kan henvise til, at han har været mindre forsigtig i sine Udtalelser,

ikke er noget at bygge paa 14 Aar efter; man har tværtimod Grund til at tro, at han har forandret sig meget. Jeg kender ikke Manden og taler derfor mindst af alt som en personlig Bekendt, hvad maaske nogle kunde tro, fordi jeg selv i saa mange Aar har været Officer. Jeg gentager, at jeg taler alene af den Grund, at jeg vilde finde det ganske utilladeligt, om jeg, som er nogenlunde kendt med Forholdene i Hæren, stod her og hørte paa den Slags Ting og ikke nedlagde Indsigelse, naar det fremførte ikke er dokumenteret. Og det er det ikke, thi de Meddelelser, som det ærede Medlem fremsatte, har han fra forskellige indkaldte eller Rekrutter, og er *det* Beviser? Det er jo en Kendsgerning, at Soldater, naar de have været inde til Tjeneste, fortælle Historier om deres Tjenestetid, men der er dog vel ikke nogen, som vil tage dem for gyldige Beviser i en alvorlig Sag!

Hvad angaar det Indlæg, det ifølge den nuværende militære Retspleje er tilladt enhver anklaget at indgive, begriber jeg ikke, hvorfor det ærede Medlem for Helsingør vendte sig saa misfornøjet til mig. Jeg havde jo kun gjort det ærede Medlem for Ringsted, der ikke var ganske sikker paa, om dette fandt Sted, opmærksom paa, at denne Adgang fandtes fremdeles. Men jeg har i øvrigt ikke tillagt det synderlig Betydning, thi jeg mente, at det var vanskeligt at faa nogen Nytte ud af denne Ret, saa at der ikke kunde være nogen Grund til at fremstille Sagen i en saadan Form, som om jeg mente, at det ydede nogen synderlig Garanti; det bliver ogsaa saa uendelig lidt benyttet. Jeg anser det altsaa tværtimod for kun at have ringe Betydning, og dette er en Grund mere til, at jeg i de sidste 10—15 Aar har staaet paa den Opfattelse, at vi trænge til en Reform af den militære Retspleje. Det ærede Medlem kalder bestandig Sagen en Ubetydelighed set fra et civilt Standpunkt. Men her er jo ikke Tale om at se Sagen fra et civilt Standpunkt, det er netop fra et militært Standpunkt, at vi maa se den, og det er netop derfor, at Dommen er bleven saa streng. Og netop fordi den ærede Ordfører selv har været ikke alene Soldat, men Befalingsmand og har været det tilstrækkelig længe til at vide, hvad den omhandlede Forbrydelse betyder, kan det ikke nytte, at han her taler om, hvad de dømtes Arbejdsgivere mene, og hvad man mener i civile Kredse. For *det* har ikke det mindste med Sagen at gøre, og det er der heller ikke nogen af de Herrer,